

РЕШЕНИЕ

№ 899

гр. София, 11.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 30.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **7450** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104, ал. 1 във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на В. Г. В. от@@@1@[жк], [жилищен адрес] вх. „В”, ет. 8, ап. 83, с която е предявен иск срещу Националния статистически институт (НСИ) с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 5057 лева за периода месец март, месец април, месец май и месец юни 2011г., през който държавният служител е останал без работа, поради прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № 400 от 26.08.2010г. на председателя на НСИ, отменена с влязло в сила съдебно решение №11/22.03.2011г. по адм. дело № 6674/2010г. (С-112/2010) на АССГ, потвърдено с решение № 73/09.07.2012г. на ВАС. Размерът на обезщетението е определен като е взета предвид основната заплата на ищеца към 09.07.2012г., а именно 1137 лева за четири месеца от общо десет месеца, като за шест месеца обезщетението е изплатено от НСИ. Иска се заплащане на мораторна лихва върху дължимата сума от деня на забавата до окончателното плащане на присъденото обезщетение. Претендират се разносики за съдебното производство.

Ответникът по делото, чрез упълномощения си процесуален представител адв. Й. поддържа становище, че искът е неоснователен и недоказан по основание и по размер. Правото на обезщетение възниква от момента на отмяната на прекратяването на служебното правоотношение като незаконосъобразно. Съдебното решение за отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е

влязла в сила на 09.07.2012г., към която дата размерът на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е 6 основни заплати и те са изплатени. Претендира разноси за съдебното производство.

Прокурор Балев от СГП, който участва в съдебното производство, дава заключение за основателност на иска.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № 400/26.08.2010г. на председателя на НСИ е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл. 107, ал.1, т. 5 и т. 7 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 6 и чл. 108 от ЗДСл от длъжност „главен секретар” с ранг V старши с място на работа НСИ, считано от 27.08.2010г. Служебното правоотношение е прекратено поради наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения – липса на разрешение за ниво на достъп „секретно”, съгласно изискванията на ЗЗКИ и заповед № РД 07-214/04.09.2007г., изменени със заповеди от 17 юли 2009г. и от 28 май 2010г. на председателя на НСИ.

Заповед № 400 / 26. 08. 2010г. на председателя на НСИ е отменена с влязло в сила на 09.07.2012г. съдебно решение № 11/22.03.2011г. по адм.дело № 6674/2010г. (С-112/2010) на АССГ, потвърдено с решение №73/09.07.2012г. на ВАС.

Отмененото като незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е от длъжност „главен секретар” с ранг V старши с място на работа НСИ.

Представени са за констатация служебната книжка и трудовата книжка на ищеца, неоспорени от ответника по иска, от които е видно, че същият не е работил по служебно или трудово правоотношение през процесния период от 27.08.2010г. до 27.06.2011г. Представена е справка от ТД на НАП- С., от която е видно, че за периода от 27.08.2010г. до 27.06.2011г. няма вписани трудови договори за В. Г. В.. Обстоятелството не е спорно между страните, спорът е за приложимата редакция на правната норма на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Със заповед № 726/20.07.2012г. ищецът е възстановен на същата длъжност, която е заемал преди прекратяване на служебното му правоотношение със заповед № 400 от 26.08.2010г. на председателя на НСИ, считано от 23.07.2012г. Определената със заповедта основна месечна заплата е в размер на 1264.40 лева. Представена е служебна справка от НСИ с изх. № 11-00-7/25.01.2013г., от която е видно, че размерът на основната месечна заплата е определен като са взети предвид разпоредбите на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, допълнителният процент на прослужено време за ищеца за времето, през което не е бил на работа, поради незаконно уволнение и достигнатото равнище на работната заплата преди освобождаването му.

Видно от удостоверение изх. № 11-00-6/25.01.2012г. на НСИ, ищецът е получил обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на шест основни заплати или общо 7586.40 лева на 27.07.2012г.

Претенцията на ищеца е за обезщетение общо за десет месеца и след направеното изменение на иска във връзка с плащането на обезщетение за периода от 27.08.2010г. до 27.02.2011г., претенцията е за четири основни заплати в общ размер на 5057 лева за периода от 27.02.2011г. до 27.06.2011г.

Страните спорят относно приложимата редакция на правната норма на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, по която да се определи размера на дължимото обезщетение.

Редакцията на текста преди изменението от 01.07.2012г. регламентира, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. С изменение на текста на правната норма, в сила от 01.07.2012г., максималният размер на обезщетението се определя на шест основни заплати.

Ищецът счита, че размерът на обезщетението следва да бъде определен по текста на правната норма преди изменението от 01.07.2012г. по съображения, че искът е предявен на 13.09.2010г., с жалбата за отмяна на заповедта за уволнение и съдебното производство е висящо към датата на влизане в сила на изменението на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Настоящата съдебна инстанция счита, че в случая е приложима редакцията на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, след изменението, към датата на влизане в сила на съдебното решение, с което прекратяването на служебното правоотношение е отменено като незаконосъобразно, а именно към 09.07.2012г., когато е постановено съдебно решение №73/09.07.2012г. на ВАС.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Националният статистически институт, който е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в приложимата редакция на текста към 09.07.2012г., след изменението от 01.07.2012г., когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Основната заплата, която се взема предвид при определяне на обезщетението е тази, която е определена на държавния служител към момента на признаване на уволнението му за незаконно или невявяването му да заеме длъжността. Между страните няма спор за размера на месечната основна заплата на ищеца, която да се вземе предвид при изчисляване на обезщетението. Това е заплата, която му е определена в заповедта за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност в размер на 1264.40 лева месечно. За период от шест месеца на ищеца е изплатено обезщетение в размер на шест месечни основни заплати или общо 7586.40 лева за периода от 27.08.2010г. до 27.02.2011г. За периода от 27.02.2011г. до 27.06.2011г. обезщетение не се дължи, тъй като максималният срок на обезщетението е шест месеца. Предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Правото на мораторна лихва върху претендираното обезщетение е акцесорно и при отхвърляне на основния иск като неоснователен, лихвата е недължима.

С оглед изхода на делото, направеното искане за присъждане на разноски от страна на ответника е основателно в размер на 500 лева, платено възнаграждение за един адвокат.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 43-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на В. Г. В. от@@6@[жк], [жилищен адрес] вх. „В”, ет. 8, ап. 83, срещу НСИ с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за имуществени вреди в размер на 5057 лева за периода от 27.02.2011г. до 27.06.2011г. и лихва за забава.

ОСЪЖДА В. Г. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място] ж.к.С. Т.”, [жилищен адрес] вх. „В”, ет. 8, ап. 83 да заплати на Националния статистически институт сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: